

НАРОДНО СЪБРАНИЕ

НА

Р. БЪЛГАРИЯ

№ 102-02-17

28.03. 1994 г.

София

СТАНОВИЩЕ

на Председателството на 36 - то Народно събрание

по конституционно дело 2/1994 г.

108
3/к.д. 2/94 г.
28.03.1994 г.
1

К.Н. Ц. Димитров
28.03.94 г.

Предмет на настоящето конституционно дело е искането на Върховния съд на Република България Конституционният съд да се произнесе по конституционосъобразността на Закона за допълнение на Закона за допълнение на Гражданския процесуален кодекс (обн., ДВ, бр. 61/1993 г.).

Законопроектът за допълнение на Закона за допълнение на Гражданския процесуален кодекс е внесен на 14.04.1993 г. от група народни представители и разпределен за предварително разглеждане на Законодателната комисия. Законът е приет на първо и второ четене на 248-ото заседание на Народното събрание на 7 юли 1993 г. При обсъждането в пленарната зала заместник-председателят на Законодателната комисия г-н Мулетаров е изразил единодушната подкрепа на законопроекта от членовете на комисията и становището, че законопроектът не противоречи на конституционни разпоредби (248-о заседание, стенографски протокол 124.1). Законопроектът е оценен като справедлив и полезен от народните представители, които с вота си приемат закона на второ четене на същото заседание.

Атакуваният Закон за допълнение на Закона за допълнение на ГПК по мотивите, които са породили неговото внасяне и приемане, стои в пряка връзка с две предходни изменения на ГПК: Закона за изменение на

ГПК (обн., ДВ, бр. 31/1990 г.) и Закона за допълнение на ГПК (обн., ДВ, бр. 62/1991 г.). С първия се премахва възможността решенията на Общото събрание на гражданските колегии на Върховния съд да бъдат ревизирани от Пленума на ВС чрез преглед по реда на надзора и е придружен от съответното изменение в ЗУС (чл. 58, ал. 3 отм., обн., ДВ, бр. 31/1990 г.). С втория се отстранява един законодателен пропуск, а именно предложенията за преглед на решения на ОСГК, направени преди влизане в сила на Закона за изменение на ГПК (21 април 1990 г.), да се разглеждат от Пленума на ВС.

Принцип в действащото ни право е, че новият правен ред, закрепен в процесуален закон, се прилага и спрямо висящите производства. Законът за изменение на ГПК (обн., ДВ, бр. 31/1990 г.) съдържа такава преходна разпоредба. Но ако законодателят желае да изключи това действие по време на процесуалния закон, той в новия закон също ще създаде преходна разпоредба. Това гласи чл. 34 от Указа за прилагане на Закона за нормативните актове: "С преходни разпоредби се продължава действието на правила, отменени с новия нормативен акт, или се урежда тяхното прилагане спрямо висящи правоотношения или спрямо юридически факти, които са започнали, но не са завършени при действието на отменения акт.". Такъв е случаят и със Закона за допълнение на ГПК, и със Закона за допълнение на Закона за допълнение на ГПК. Запазва се действието на стария правен ред, но то е ограничено във времето - предложението за преглед трябва да е било направено до 21 април 1990 г., а именно до датата, от която влиза в сила новият правен ред (ЗИГПК, обн., ДВ, бр. 31 от 17 април 1990 г.).

Преценката кое действие по време да залегне в новия нормативен акт законодателят прави с оглед защита на обществения интерес. В случая с атакувания Закона за допълнение на Закона за допълнение на ГПК законодателят е счел за необходимо, в името на обществено справедливия интерес, да даде възможност оставените без движение и прекратени производства поради отмяната на чл. 58, ал. 3 ЗУС, да продължат по досегашния ред, за да не се стига до отричане с обратна сила на вече упражнено право на правосъдие. Последното би довело до накърняване авторитета на правосъдието.

Към защитата на обществения интерес, видно от стенографските протоколи, са насочени изказванията на народните представители при приемането на Закона за допълнение на Закона за допълнение на ГПК, а също и при Закона за допълнение на ГПК, тъй като първият закон е логическо продължение на втория. От този интерес се ръководят и вносителите на законопроекта, видно от мотивите към него.

В подкрепа на конституционосъобразността на Закона за допълнение на Закона за допълнение на ГПК е и съображението, че атакуваният закон не създава нов съдебен орган, различен от изброените в Конституцията, както се твърди в определението на Пленума на ВС. Освен това единствено от съда зависи осигуряването на равенство и условия за състезателност в съдебния процес - конституционноустановени принципи на процеса (чл.121, ал. 1 от Конституцията). В този смисъл Законът за допълнение на Закона за допълнение на ГПК не препятства съда да спазва тези принципи по водените от него производства.

59

Поради изложените съображения твърдението за неконституционосъобразност на Закона за допълнение на Закона за допълнение на ГПК не може да се счита основателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВО
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ:

A

7